

בנימינה נגלר

בנימינה נולדה בראשון לציון בי"ד באייר תרצ"א (01.05.1931).
נפטרה בתמרת בכ"ח בתשרי תש"ף (27.10.2019).
בתם האמצעית של משה ושושנה וישנבסקי ז"ל.
בנימינה התחתנה עם יצחק בירושלים בכ"ה אלול תש"י (07.09.1950) ונולדו להם שלושה ילדים.
הבכור, ארנון, נולד בשנת 1953 הוא נשוי לעליזה וגר בירושלים. הבת האמצעית שלומית נשואה
לאלכס גן. היו ממקימי תמרת ועלו לתמרת באוגוסט 1985 (יצחק ובנימינה עלו בעקבותיהם
בספטמבר 1985). הבן הצעיר, רפי, נשוי ללימור. הם עלו לתמרת בהרחבה הראשונה בשנת 1995.
בנימינה זכתה באחד עשר נכדים: דפנה, עדי ומעיין בנותיו של ארנון, נגה, אלון וטל ילדיהם של
שלומית, אלה, תמר, יואב, עידו ואלונה ילדיו של רפי. לדור ההמשך הצטרפו שנים עשר נינים: רוני,
ארבל, יעל, נעמי, טליה, שקד, שיר, אביגיל, יערה, אוהד, אביב ואיתן, כן ירבו.
בנימינה נולדה בראשון לציון, ובגיל שלוש עברה עם הוריה לקריית חיים המערבית שם התגוררה עם
משפחתה עד שנישאה ליצחק בגיל תשע עשרה. אביה, משה, נולד בעירה רג'וב בבלרוס. הוא ברח
מרוסיה בגיל שמונה עשרה ולאחר שנה של נדודים הגיע לארץ בעלייה השלישית בשנת 1921.
תחילה עבד בסלילת הכבישים ובקטיף תפוזים ואחר כך היה צבע. עם יציאתו לפנסיה החל לצייר
וצייר בשמן ציורים מאוד יפים ומלאי צבעוניות, טבע ונוף. רבים מהציורים היו תלויים בסלון ביתם של
יצחק ובנימינה, יחד עם דברי אומנות שעשתה בנימינה שהייתה אומנית בעצמה, ואוסף גדול של
יודאיקה אותו בנימינה מאוד אהבה ואספה במשך שנים רבות. היא ידעה את סיפורה של כל חנוכיה
וכל פמוט באוסף. אמא של בנימינה שושנה נולדה בליטא. עלתה ארצה בעקבות בעלה משה ב 1924
כדי להינשא לו ולהקים את משפחתה ולא ידעה שלא תראה עוד את משפחתה לעולם. כל המשפחה
נספתה בשואה.

בנימינה הכירה את בעלה יצחק בהיותה בת שש עשרה וחצי ויצחק בן עשרים וארבע ומאז שהכירו ובמשך שבעים ואחד שנים לא נפרדו דרכיהם. לאחר שסיימה את התיכון בקרית חיים בהצטיינות ובשאיפה להיות מורה ומחנכת הצטרפה בנימינה לסמינר גורדון בחיפה. במלחמת השחרור ועם והעלייה הגדולה שבאה בעקבותיה, בנימינה התבקשה עוד בהיותה סמינריסטית להתחיל ללמד בבית הספר בקרית חיים וסיימה את הסמינר תוך כדי היותה מורה ומחנכת כיתה ז'. היא לימדה דורות של תלמידים אותם חינכה על אהבת הארץ, התנ"ך, ההיסטוריה של ארץ ישראל, הטבע והצומח ביודעה שם של כל עץ ופרח. את הדגש העיקרי שמה על היות כל אחד ואחת אדם טוב, רגיש ואוהב למשפחה ולסביבה בה הוא חי.

בנימינה ויצחק הגיעו לתמרת ב 1985, לאחר קריירה ארוכה בהוראה וחינוך. במשך כל חייה יצרה בנימינה בסוגים רבים של אמנות, ביניהם ציור, פיסול, תפירה, רקמה, סריגה, כתיבה, ועוד. יצירותיה מעטרות את ביתה ואת בתי ילדיה ונכדיה. היא הרבתה לתפור ואת כל בגדיה תפרה בעצמה. אך הדבר היקר לה מכל הייתה משפחתה אליה התמסרה ואותה טיפחה יחד עם יצחק באהבה רבה, בנתינה ומסירות אין קץ. נכדיה זכו להיעזר בה בלימודים ובשעורי הבית, להטמיע יהדות, צניעות, חברות, ידידות, מתן בסתר, ואהבת המשפחה.

נוסף לאמנות, בנימינה אהבה מאוד את עולם הטבע. הרקפות שאהבה במיוחד עדיין מעטרות את גינת ביתה בתמרת בכל משעול ופינה ומדי שנה התרגשה בהגיעה העונה הצהובה של החרציות, הסביונים והקידה השעירה בבוא האביב. במשך כל חייה אהבה בנימינה מאוד לקרוא ספרים ולשוחח עליהם. כל הספרניות בתמרת הכירו את יכולת הקריאה והעמקה שלה בספרים, ודאגו לה למשלוח מתמיד של ספרים מדי שבוע. בנימינה כתבה הרבה בחייה החל מיומנים, ברכות לכל מאורע וחג במשפחה, את זיכרונותיהם של הוריה וזיכרונות ילדותה ונעוריה מימי מלחמת השחרור. היא איבדה רבים מחבריה לכיתה ולתנועה בקרית חיים במלחמת השחרור והייתה מספרת לילדיה ולנכדיה את זיכרונותיה ממלחמת השחרור ובעת שנתבקשה הגיעה גם לכיתות נכדיה לספר את סיפור הנופלים מהקריה. כתיבתה הייתה יפה בשפה עשירה, בהומור וברגש. היא כתבה שני ספרים, אחד לזכר הוריה וקראה לו "זיכרונותי מבית אבא ואמא". הספר השני תיאר את חיי אביה, משה, ואת יצירתו וקראה לו "סבא משה זיכרונות וציורים" וכך כתבה במבוא לספר:

"דרך סיפור חייני ניסה אבי להעביר לכם נכדיו וניניו, מניחותיה של אותה תקופה הרואית בחיי עמנו. תקופה של תקומת עם ישראל במולדתו העתיקה-חדשה. אבי וחבריו החלוצים, באו בעליות הראשונות והיו שותפים למעשה.."

האהבה ארוכת השנים בין בנימינה ויצחק הייתה רבה מאוד ונמשכה עד יום מותם. מאז שיצחק חלה, ובמשך אחד עשר שנים, טיפלה בו בנימינה במסירות אין קץ. היא ישבה בכורסה על ידו בסלון ביתם משך אחד עשר שנים, כשהיא דואגת לכל מחסורו ומשמשת מאור לעיניו שראיתן התעמעמה בשלושת שנותיה האחרונות. סלון ביתם היה תמיד פתוח לרווחה, בית מכיל ומקבל והניכנס לביתם זכה בכוס קפה ואוזן קשבת. כל שביקרום בשנים האחרונות מצא את שניהם יושבים בסלון זה ליד זה במשך כל שעות היום ועם ערב היו עוברים לשבת במרפסת ולראות את השקיעות היפות שמשקפו ממרפסת ביתם בתמרת. בנימינה ליוותה את יצחק עד עצימת עיניו במיטתו בכ"ח בסיוון תשע"ח. בנימינה נפטרה בביתה בתמרת בכ"ח בתשרי תש"ף, שנה וארבעה חודשים לאחר שנפטר בעלה יצחק.

בנימינה הייתה אישה, אוהבת, חכמה, וצלולה עד יום מותה. היא הייתה אמא, סבתא וסבתא רבה
יחידה ומיוחדת במינה.
בנימינה ויצחק קבורים זה לצד זה בבית הקברות בתמרת.
יהי זכרם ברוך.